meled kokko sulland. „Polle ta hea mees ühtegi, ütles wimaks, agga se olli sekord üsna hea, nüüd on minnul ja naesel, meil mollemil ühhes toas rumi kül.

Gundling kulas ja kulas, ja otas millal mehhe suust sesugust jutto kuleks, mis õppetajale laitusseks piddi tullema. Sest ni rummal kui ta olli, sedda ta moistis kül, et nisugused asjad kitusseks tullid, ja kui ta sedda kunningale olleks räkinud, kunningas olleks ehk weel teist 30 tukkatid kinkinud.

Ütles mees weel: „Kui meie noor õppetaja, selle õppetaja poeg, kui se mees weel peale hakkab, pitk nago kuust ja illus peale kauba, kui se peale hakkab, siis wist peame weel ennam ette watama, se peab sesammasuggune ollema. Tullewa pühhapääw peab jubba sia tullema ja essimest korda jutlust piddama."

„Oot, oot," ütles Gundling isseenneses, kui ta jälle moisapole olli minnemas, „selle nore mehhele panneme sinnise mundri selga, kül se mehhele hea soe on. — Läks warsi lossi peale ühhe tutwa pealikko jure, kutsus tedda kõrwale, ja küsis: Mitto meest sul jubba on?"

Sel aial olli se pruuk, et pealikkud ja üllemad ennamiste isse ommale allamaid piddid nõudma. Ja olli kunninga polest käsk, et iggal pealikkul iggakord, kui kunningas temma jaggo allamaid üllewatas, et siis kolm soldatit piddi jure noutud ollema, — kellel alla kolme olli, se lükkati auust taggasi. — Keige armsamad ollid kunninga melest pitkad nored ja prisked mehhed. Et nüüd aeg liggi kippus mil kunningas omma wäejagusid ülle piddi watama, sepärrast warritses igga pealik, kuida ta üht ehk teist noort meest kätte piddi sama, kas heaga ehk wäggise.

„Praego polle mul weel ennam, kui üks ainus, ütles pealik, ja segi üks rätsep. „So, ütles Gundling, „ma tahhan sulle weel ühhe juhhatada. Seäl ja seäl, se ja se, prisk pois. Peti ka warsi nou ärra, mil kombel kirriko õppetaja poia piddid kätte sama: nenda ja nenda — kaup olli walmis.